

Skrivelse til Sogneraadets Formand, midlertidigt sætte Beslutningen ud af Kraft, forsaavidt den endnu ikke er udført, hvorefter han snarest muligt gjør Indberetning derom til vedkommende Minister, som da afgjør Sagen." Altsaa har Ministeren Afgjørelsesmyndigheden, naturligviis under sit Ansvar efter de gjældende Love. Og dernæst staaer der i § 54 om Indenrigsministerens Stilling ligeoverfor Amtsraadet, at „kommer Indenrigsministeren ved Regnskabs Gennemsyn eller paa anden Maade til Kundskab om, at Amtsraadet har foretaget ulovhjemlede Udgifter eller nægtet at afholde Udgifter, som lovlig paahvile Amtsgemeinden, eller i andre Maader overskredet sin Myndighed, træffer Ministeren i den Anledning de nødvendige Foranstaltninger og kan, i fornødent Fald ved Domstolene, gjøre personligt Ansvar gjældende.“ Der er det ligesom anerkjendt, hvad der er en Selvfølge, at Administrationen maa kunne sørge for, at Loven ogsaa virkelig skeer Gjælden, og man har der adstilt de to forskjellige Ting, det Første, at Ministeren sørger for, at der finder det Sted, som bør skee, og det Andet, at, hvis der er paadraget Ansvar, dette da gjøres gjældende ved Domstolene. Nu vil det i højeste Grad vække Tvivl og Forargelse, naar man i § 36, som omhandler et lignende Forhold, kun taler om, at Ansvar kan gjøres gjældende ved Domstolene, men ikke vil anerkjende, at de nødvendige Foranstaltninger kunne træffes af den overordnede Autoritet. Er det en Redactionsforandring, som den ærede Minister ønsker i det Forslag, som er stillet af det ærede kongevalgte Medlem, kan en saadan jo foretages ved 3die Behandling; men der er ligesom et Hul i § 46, som bliver dobbelt paafaldende, fordi dette Hul er udfyldt paa en rimelig Maade i §§ 32 og 54.

Da Forhandlingen er gaaet over fra iforgaars til idag, maa det være mig tilladt at dvæle lidt udførligere ved et Punkt, som jeg blot nævnte med et Par Ord sidst, fordi, jo længere jeg seer paa denne Paragraph, desto mere ønsker jeg, at nogle af Thingets Medlemmer, som gennem Praxis kjende disse Sager, vilde sige mig, om de Betænklichkeiten, jeg har ved den, virkelig ere ugrundede. Det hedder i § 48, at den særlige Rigning paa Dele

af en Amtsraadsreds, som hidtil har fundet Sted, af Udgifter til Netsvidner, til Thing- og Arresthuse, til Skøde- og Panteregistre, til Tvangsarbejdsanstalter, til Fordømdres Emolumenter, til Sygehuse og lignende Indretninger skal bortfalde, og disse Udgifter overgaae til Amtsrepartitionsfonden. Kun hvor tvende Amtsraadsredse eller Dele af samme have fælles Thing- og Arresthuse, Tvangsarbejdsanstalter, Sygehuse og deslige, kan Fællesskabet vedblive, naar begge Amtsraad ønske det. Og endelig siges der, at den hele Opgjørelse skal være særdig inden 1ste October 1867, saa skal hele Forholdet være klareret. For det Første maa jeg gjentage min bestemte Tvivl om, at denne Termin paa nogen Maade kan overholdes, og jeg anseer det for saare uheldigt, at man skriver en saadan Lov paa den Maade, at visse Bestemmelser i den nødvendighviis maae blive et dødt Bogstav. Men jeg gaaer videre. Jeg kan ikke Andet end ansee det for meget tvivlsomt, om det er rigtigt, at Loven kategorisk byder, at den særlige Rigning i alle disse Forhold skal bortfalde. Jeg kunde heelt vel forstaae, om det blev stillet som Noget, der kunde skee, som Noget, hvorom der kunde gjøres Indstilling til Ministeren, saaledes at Amtsraadets Indstilling da af Ministeren enten blev antagen eller forkastet, og at Sagen paa denne Maade kom i Orden. Men jeg kan ikke see rettere, end at der kan være forskellige Forhold tilstede med Hensyn til de i communale Forhold meget vigtige Spørgsmaal, som her foreligge, saa at man sandelig ikke uden at gjøre sig skyldig i en virkelig Terrorisme kan sige, at nu skal det Altsammen røres i Et, det kan ikke taales, at der tages Hensyn til den hele Maade, hvorpaa Forholdene i mange Aar have udviklet sig, men det skal Altsammen fjøres sammen, og ethvert Spor af den tidligere Tilstand skal udslettes. Jeg vilde, som sagt, meget ønske, at de ærede Medlemmer, der nærmest ere interesserede deri, vilde vejlede mig noget i denne Henseende, og jeg skal være meget villig til at høre mig for dem; men det forekommer mig, at der er adskillige Spørgsmaal, som man i denne Lov er gledet noget let hen over, at man har været saa ivrig for at faae Loven gennemført, at